

R 14222
ORBIS

^A
Pentecostali Igne, Vento, ac Tonitru

FORTUNATUS

In Metropolitana

D. STEPHANI Proto-Martyris Basilica

Dum annua

**SPIRITUS
SANCTI**

Solemnia recolerentur

Coram

CELEBERRIMA AC ANTIQUISSIMA
UNIVERSITATE VIENNENSI

Deferente

Admodum Reverendo, Eximio, ac Clarissimo Patre Magistro

THEOPHILO PAULLE

Ord. Eremit. S. P. AUGUSTINISS. Theologiæ
Doctore, Almæ Provinciæ Austriæ, & Hungariæ Provin-
ciale emerito, in Conventu Generali Viennensi ad SS. Sebastianum
& Rochum Studiorum Regente actuali, nec non p. t. Inclytæ

Facultatis Theologiæ

DECANO SPECTABILI

Dictione Oratoriæ propositus

Religioso F. CASPARO SCHEÛRER, ejusdem Ordinis
Eremit. S. P. Augustini, SS. Theologiæ, Moralium, & SS.
Canonum Auditore.

ORATIO.

SI sublimitas materiæ gravem reddit Orationem, si eò difficilior est dicendi Campus, quò magis absconditum est Sensibus objectum, difficillimam sanè nactus sum hodie perorandi provinciam, dum ut vestigalem de DIVINISSIMO SPIRITUS Numine hîc coram concinem Panegyrim, amplissimis Vestræ Benevolentiaë nutibus ad hoc solemne honoris evectus sum suggestum. *Perillustri, Consultissime, ac Magnifice Domine Universitatis Rector, Admodum Reverende, Eximia, ac Clarissime Pater Magister Inclytæ Facultatis Theologicaë Decane Spectabilis, Senatus Populusque Academice.* Tanta siquidem hodierni Argumenti excellentia est, ac dignitas, ut tametsi omnes, quotquot unquam gloriosa facundiaë nutritrix Græcia stupendos publicæ luci exhibuit Oratores, in unum disertissimæ suadæ coalescerent monstrum, totique in declamandis desudarent encomiis, nunquam tamen, tam amplam rerum dicendarum materiem condignâ sententiarum pompâ essent exornaturi; SPIRITUS enim ille, qui purpurato Apostolorum Collegio hodie insedit Divinus, Zephyrus est, sed saluberrimus, qui fœcundas super inornatam aquarum multitudinem expandens alas prodigiosam orbis machinam ab excentrica vacuitatis evocavit abyssu, evocatam in venustissimum Creaturarum ordinem lustravit, lustratam varias in rerum series distinxit. Digitus est, sed Paternæ dexteræ, cujus omnipotenti virtute ornata sunt Cœli palatia, ditata spumantis Oceani concha, vastissimâque, ne vel Eurorum turbine concussa, vel vicissitudinum vulnere sauciata, pristinum, unde surrexerat, abiret in nihilum, appensa, ac stabilita est terræ orbita. Pater est, sed amantissimus, cujus ubere gratiarum semine mortuus violatæ genitricis partus animatur ad vitam, in Filium DEI regeneratur adoptivum. Quis jam tam artificiosus instructus est verborum periodis? Quis tantis eloquentiæ abundat floribus? Quis sive hujus ventri fertilitatem, sive hujus digiti operandi methodum,

sive hujus Parentis in nos charitatem pro rei dignitate valeat condecorare, & merito. Assurgat Tullius Romanæ Princeps laurea-
tus facundiæ; assurgat fulmen, & flumen Palladis Pericles; assur-
gat quis quis Ambrosio differendi nectare aures, animosque audi-
entium demulcere novit. Ast conticescunt hi omnes, deque im-
menso hodierno amoris Numine struere Panegyrim formidant.
Et profectò non inanis hic timor; furibundum quippe superbæ
mentis est delirium, sublimi cogitatus arrogantia, vel tenuem
DIVINISSIMI hujus SPIRITUS umbram insequi, malefanum
amentis animi est deliquium, vel levem bonitatis ejus capere au-
ram, in consultum tandem præcipitis eloquentiæ est opprobrium,
aggessio periodorum numero ineffabilem ejus circinare velle amo-
rem, qui punctum nesciens totò æternitatis circulo non coarcta-
tur. Quis suscepti argumenti arduitate spectans non cadet ani-
mo? laboriosamque hanc dicendi causam suis non impositam exoptat
humeris? Verùm non desperandum, ubi de nuper promisso
hodie stupente solyma misso totum jubilat paraclito solum, læta-
tur polus, ipsa beatorum exercituum applaudit symphonia. Su-
pergrediatur per me licet DIVINISSIMUS SPIRITUS humani in-
tellectus activitatem; Ego de illo verba facturus anniverfari-
um ab emolumento, quod suo portentoso hausimus adventu, depromam
elogium, atque genuinam, dum inter ignes, tonitrua, ventor-
umque turbines Sacratiori fidelium hodie illapsus est Coronæ,
orbi advectam fuisse, dicam felicitatem. Patiaris hanc laudis
tuæ illiadem munerum Dator benignissime! Amplior, fateor, de-
cebat te honoris titulus, ampliozem non minùs æternum tibi de-
votus indigitasset animus, tantum ei, si superi concessissent robo-
ris, quantum inspirare voluntatis: encomium ergo, quo te hodie
veneratur Oratio, palam ut dictione innotescat, dabis infestitæ
meæ tenebris infinitæ Sapientiæ tuæ radios, & imbecillem ulterio-
res in linguas animabis Oratorem.

Tametsi omnes animi passiones efficaciter suum trahantur ad
centrum, has tamen inter ea semper visa est speciali eminere titulo,
qua humili sorte nunquam contentus pinguiorem semper ambit,
exoptat fortunam terriphilus homo. Vix hic ex informi exsur-
gens materia æternæ gloriæ pondus operaturus, miseriarum ingre-
ditur vallem, vix tremula plorantis oculi referatur palpebra, ma-
lum à bono discriminandi usum largitur ratio. Proh! quæ eum
vexat sollicitudo? quot jure jurandis defatigat superos? quàm in-
numera Olympum versus Oratorum locò optatum ibidem exora-
tura

cara evolant suspiria? gravissima unumquemque de felicitate obtinenda agitat cura. Neque hęc nostrò solùm sæculò tam sublimem in fortunam credite æstum; ipsius à mundi incunabulis implantatus est animis. Numeravit ea omni tempore ac ætate copiosos, qui plurimís, disparibusque viís, ac studiis felicitatem definière, sui Veneratores. Quò enim olim toties ingeminati lamentationum Threni? quò iterata singultuosa lacrymabundi vatis præfagia: *Veni Domine!* quò illa gemebundi Cordis collimabat Apostrophe: *noli tardare.* Si ita sentire licet, horum unum stetisse opinor finem, ut calamitatibus inimicam depluerent fortunam, flectere superos, emollire astra: tenuit votum? tulitne lauream Cœlum? minimè AA. in vanum abière suffragia, actum egère vota, validissimo Coagmentatorum singultuum assultu Cœlestis nunquam enervata è solyma; tanta siquidem Deorum munera illis duntaxat, quæ Augustissimo hoc in templo hodierna luce quot annis eolimus festiva, reservata sunt temporibus.

Nec durum accidet in meam vos pertrahere sententiam AA. Academici. Etenim si plantatio virtutum, hæresum extirpatio, si veri Numinis agnitio, fidei orthodoxæ professio, ipsa proinde longævò annorum intervallò suis in cineribus jam jam latitantùm ad vitam revocatio non infimum genuinæ fortis est indicium, quis prodigiosum Sanctissimi SPIRITUS illapsum meditans divinitus nobis datam atque impertitam non fatebitur felicitatem? Mirabili cujus virtute dudum tumulatus revixit, regeneratus est orbis. Ut ad trutinam, quid quid verborum asserui, vocem veritatis, dicite amabo! vestram hic exquiro sententiam; vixitne priusquam ex superna inter flammam, turbinem, ac fulgetra egrederetur Regione Divinissimi SPIRITUS, Sionis verticem visitaturus, mortalis progenies? Vixit; si sinè calore, aut Spiritu charitatis vivere vita est, vixit; si omni peccatorum genere conspurcatam animam viventem nominare fas est. Ab ea computando hora, qua post infortunatum illum meridiem inflamatus irâ vindex Deus deambulavit ad auram, contra folium, quod inanis ambitionis vento in Deitatis solium rapi attentavit, suam potentiam ostensurus, devios è Paradisi regia fugavit transgressores, ad illa usque (de quibus sermo est) aurea tempora, Deum immortalem! quàm mortuam viximus vitã, delectabamur vespertilionũ instar tenebris lucem persequendo. Exultabat effrænis vivendi licentia, grassabantur scelera, regnabant sacrilegia, omnis è medio virtus tollebatur. Infinitus existerem, cuncta, quibus se polluerat, & vel maximè ideo se ipsammet ene-

caverat orbis (*anima enim quæ peccaverit, ipsa morietur*) si recenserem facinora. Exulabat fides, calcata jacebat in DEUM pietas, vi-gebat execranda supremi Numinis adoratio, dominabatur Polytheismus, detestanda per universas orbis, quæ latè is patet plagas religio colebatur. O tempora! ô mores! ô miserum mundi statum! deplorandam conditionem! quousque autem Israëlita Vefani, insensati Adæ filii! quousque repudiato mannâ suavissimò Ægyptiacas morte plenas aspirabitis ollas? Quousque relicto fonte vivo dissipatas, aquas continere non valentes, fodicabitis Cisternas? Sat meò videri palbitastis in cæcitate, sat aberrando salutis viam cucurristis iniquitatis semitam; revertere jam ô Sunamitis! revertete, exurge tandem somnolenta! virulentumque vitiorum evome toxicum. Ast oleum operamque perdo; induratum est Cor peccatoris, quò magis ad meliorem vivendi normam mortales desudo reducere, eò fortiùs dormiunt in nocte somnum suum, hæreditario minimè contenti crimine semper grandæva magis proficiunt malitiâ; quasi gigantes non montes montibus, sed scelera ipsis montibus immaniora sceleribus accumulant. Quis nostrum deformem hanc mundi faciem conspiciens, eum moribundum non declamet? Viden toto jam pallefcit corpore, inlethale frigus rigescunt membra, obmutescit lingua, omnes sensus, quibus ad funera usque vulnerata est anima, suo destituuntur motu, impiam nunc agit animam, en! mortuus est, *requiescat in pace.*

Suo in peccatorum busto tumulatum spectandum hic exhiberem mundi cadaver, nisi visu adeò sædam, odoratum intolerabilem. aperiendo Scenam malevolentia incurrendæ formido deterreret, avocaret. Omittendo hæc de causâ quinquagenorum & ampliùs Sæclorum spatiò corpus sinè anima, animam sinè vita, sinè charitatis, virtutumque calore jacuisse stirpem humanam, quos hucufque adumbravit infelices, utpotè vitâ functos, jam reviviscentes Adamitas demonstratura properat Oratio. Arbitraris autem, *Vaticinare fili hominù!* sedentes in umbra mortis illuminatum iri? Illuminabuntur; *putasne mortuus homo rursus vivet?* vivet; quibus resuscitandum viribus intelligendi votum est? Dicam: Illius, quo sese arctissimè stringit personarum Trias, cujus ad osculum Pater in Filium, Filius in Patrem, mutua eliquatur dilectione, vos Divinissimum SPIRITUM cogitate: hic namque regenerandarum fons est animarum, hujus peculiari, quidquid ab imprincipiato creatur principio, redimitur à Nato, sanctificatur virtute. Juraverat quondam diris provocata sceleribus, Divina Nemesis terrificò decidentium. nubi-

nubifragiorum diluviô turpem iniquitatis delere Characterem; horrendum, ut adimpleretur Sacramentum, omne adversus Carnem corruptam ruptis Cœlorum Cataractis pandebatur malum, obruentibus undique fluviis in mare amaritudinum vertebatur lacrymarum vallis, atque ut tota humani generis profapia lethiferò undarum sepeliretur chataclysmò, ipsa etiam suprema montium scandebant Cacumina fatales aquæ; vidit hoc Divinissimus SPIRITUS, & dum vidit, antiquarum reminiscens misericordiarum, pollutam supra terræ faciem adduci minimè horruit, suavisonos vocavit favonios, superbos humiliavit latices, frœnatòque olympi furore regeneravit orbem. Ex limo in Paradisi viridarium vocatus Adam, dum unò aridentis pomi bolò seductus, eundem, quem, nè violentum cederet in spoliolum, protegere jussus, primus spoliaverat hortum, adeo in se Tonantis excitavit iram; ut non ipse duntaxat è jucundissima deliciantis pomarii terra fugatus ad infamiam, tribulorum germina condemnaretur: verùm, quod ærumnarum. Caput est, cuncta protoplasti posteritas, tenebrarum Principi, æternis laqueis traderetur concatenanda. Vidit hoc Divinissimus SPIRITUS, & dum vidit, amore, qui pondus est, inclinatus, Virgineum Sacro imprægnandum partu obumbravit uterum, Divinum eduxit Herculem, quo oppressâ hydrâ, debellatò orci Cerbero, disruptis vinculis è mancipatu absolutus est homo, aurea rursus donatus libertate. Quoties denique (nè præfixos Semihoræ excedat limites, abbrevio dictionem) quoties, inquam, ægrotare, deficere cœperat, ruinæque proximus videbatur mundus, toties Sacro-Sancti hujus Numinis sanatus est gratiâ, erectus est robore. Atque eodem in impietate nunc emortuum, quis hæsitat vivificandum? Hæsitârat nequaquam devota Apostolorum Cohors. Vix his invidæ nubes, quem Pater dederat Magistrum, eripuère Christum, extemplò aperti sunt oculi eorum, cognoverunt se sinè Christo, qui vita est, spirantes, in Regione mortis figere domicilium, totum universum infidelitatis, ac peccatorum Caligine spectârunt opertum. Miserandæ hujus vitæ fastidiosi promissum (ut reviviscant) postulaturi, Paraclitum solymam ingrediuntur: O quantâ hic argumentorum efficaciam cunctis gentibus sollicitant Spiritum, unanimiter in oratione perseverantes ambiebant, indui virtute ex alto, effusis supragenas lacrymâs solidos, ut in animantes se resolvant guttas, conabantur liquare Cœlos, diu noctûque eam in ore gestabant vocem: Veni Cœlestis Auster, exsicca vitiorum palludes! Veni dilecte ex dilecto *insuffla super interfectos istos, reviviscant, sicut.*

Sentque super pedes suos. Potentes preces! vicistis invincibilem, ligastis omnipotentem. Potentes lacrymæ! exiguo gloriâmini pondere, & nihilominus vivificantem animarum Spiritum ad nostrum, usque traxistis confinium. Est ea verè amantis indivisa proprietas, ut quàm primùm amati auxilium flagitantis sentit vocem, omnî morâ sepositâ ut ferat suppetias, unicum suum collocat studium, hâsque nisi tulerit, quasi errabundus à scopo oculus dulcis quietis frui non valet otîd. Decies illustris luminum parens circuiêrat Zodiacum, & jam apparuit benignitas Domini, admittebat ad thronum gratiæ evibrata fidelium è cordibus suspiria causam. propositura, acerbissimâs elegit hæc infortunatam funerati mundi describentem sortem, lamentabili quærimonia, in vita mortuum, exanimatum in anima, vivo tumultatum in corpore deplorabant hominem. Quid factum arbitramini AA. ? Portentum! funestissimæ huic intererat actioni, qui alicubi abesse nescit consubstantialis amor, statimque ac plorantis Ecclesiæ auscultavit oden, adeo (parcite fictrici eloquentiæ) adeò vulneratus est corde, ut in triumphum ductus mox amicam in æternum sibi in fide desponsatam consolari decreverit, atque roborare; & quia SPIRITUS Sancti gratia morarum est impatiens, repente densas frangit nubium Crates, inclinat Cœlos, descendit, egreditur. Frangit, ut inhumana hominum frangatur duritia; inclinat, ut declinemus à malo; descendit, ut tumultata ascendat felicitas; amantissimo Patris, Filiique pectore egreditur, ut redivivum agendo Eliæ um faciat neoanimatos egredi illos, qui usque adhuc habitant in sepulchris. Audi fragorem! audi strepitum! Spiritus vitæ (apage mors) jam rotatur in turbine, tumultuatur in vento, totam ubi omnes erant sedentes vehementi tonitruum sonitu concutit domum, formatis in linguas flammis congregatorum insidet verticibus, spiraculum vitæ inspiraturus.

Ast quod tragicum oculis conspiciendum hic se pandit theatrum? blandiebar mihi, non parùm Divinissimî hodierni Numinis qualificando adventum vestras exhilarâsse mentes; verùm spe falsus, ah me infelicem! video vos hædere animis, vacillare artubus, exalbescere vultu, verbò repentino de Cœlo factò sonitu totos quantos vos intueor perterritos. Ego, ut veritatem fatear, timoratam hanc prima fronte conspiciens faciem tam ingenti succussus sum horrore, ut, dum propiorem ad argumentum jam figere jubeor gradum, mei officii propè oblitus cursum vix continuare valeam Orator; & profectò ipso in dictionis medio corona-

rem finem, nisi altiori rem pervolvens Consilio timore, ubi nullus est timor, vos conspicerem trepidare. Errat sanè totòque, ut ajunt, Cœlò aberrat, quis quis repentinum ventum, reboantia in aëre tonitrua, depluos è Cœlis ignes, inter quæ portentosus SPIRITUS Sancti contigit illapsus, irarum conjecturat omina. Salutem spirant omnia, vitam universa, ventum illum nequaquam sævum putate Boream, placidissimo ab Austro suam nactus est originem, qui, dum flat, fluunt aquæ non stillantes ad mortem, sed rorantes ad vitam; tonitrua illa fulmina sunt, non inficior, sed amoris, non acuta in tela, ut feriant, sed divisa in linguas, ut urforum in morem exanimem partum lambant ad vitam; ignes illos ultrices non credite flammæ, sunt animatrices scintillæ, quæ aut aggregatos inimicæ corruptionis consumunt humores, aut congregatos gelidæ aversionis succendunt affectus; sunt amplissimæ charitatis favillæ, non quæ opulentam incensæ Domûs suppellectilem in exitiale constringunt bustum, sed quæ coarctata terrigenarum Corda capacia æternis thesauris in scrinia dilatent; vel dicite pace mea urere istos, incinerare illa dicam ego resolvere in cineres, sed reanimandos; dicite ventum hodiernum deturbare omnia: Dicam ego emoliri Urbem, sed quam ædificavit amor sui usque ad contemptum DEI; omnia hæc denique prodromos dicite mortis: Dicam ego fœre expellendæ, quia vitæ melioris introducendæ.

Quæ autem (opponit non nemo) quæ lucis ad tenebras, minarum ad blanditias Societas? Quæ ignis cum prosperitate, tonitruum cum vita fœdera? quæ ventorum ad salutem amicitia? nunquid cum amore furor, ovis cum lupo morantur simul, uno eodémque sub tegmine vita recubat cum morte? Quid ignis? Crudelis pestis est; cujus inexplebili fame, devastantur Provinciæ, miserandò exitiò involvuntur oppida, ipsæque hortorum delitiæ in nihilum desolantur. Descenderunt olim conglomerati flammæ globi & inexpectato funere exanimârunt Sodomam, tristem in favillam redacta est Gomorha. Quid sæva Jovis insignia? Inanimatæ belluæ sunt; ob quarum, quia inevitabilem, rabiem, tristior timetur ruina, majorque perniciës. Vidit in Spiritu supremi ex arbitri throno succendi fulgetra, evaginari tonitrua, Boänerges JOANNES, quæ sequella? infaustissima divisa est in partes pentapolis, devorata sunt gentium Civitates, atque non modicum iræ indignationisve Divinæ effusum est in Babylon. Nonnè Eurorum impetu, ut ad fyrtes naufraga allidant Carbasa, deglu-

deglutiant navigantes ad bella, ad rixas composita exstimulantur æquora? Quoties illorum Vesaniâ, diruntur nemora, turrium gigantes æquantur solo, obvia quæque violento amplexu rapiuntur, sternuntur, evertuntur. Epulantibus, ac lætantibus in Domino patientiæ primicerii liberis, exortus ventus validus ingenti fremitu invasit, conquassavit palatium, hocque corruente, ô immanitas! inter everfæ domûs rudera oppressa occubuerunt Jobina germina. Valetet argumentum AA. si ignes, tonitrua, ventorumque naturam omni penitùs infestandi vigore destituta, declamaret animus. Verùm eò minimè tendit Oratio, illud solùm velim concedatis; ea non, adeò vitæ, ac salutis esse inimica, ut non aliqua sui ex parte sanandi, vivificandique gaudeant virtute. Lænarum rugitui, cui communiter experimur appropriatum terere ad mortem, stat non minùs veluti proprietas congenitum suos Catulos parturire ad vitam. Habet Æolus, quo proterat, habent fulgura, quo vitam adimant, at habent quoque, quo exanimis in novæ vitæ animent resurrectionem. Ultimam per me licet augeretur, perniciem Vulcani lypara, habet hæc etiam unde securam æternaturæ tranquillitatis speremus felicitatem. Liceret hic utinam, nè cum Pysyllis in Austrum pugnare videar, aut venerandam temporum Canitiem, aut scripta virorum lustrare monumenta! Proh! quàm multa, quàm præclara, quibus quàm longissimè mea confirmaretur sententia, comperirem testimonia. In albatem ab ossibus campum vocatus Ezechiel, ut quò caruerant, introduceret Spiritum, auxiliò accersivit ventum, vitali cujus beneficio revixerunt cadavera in exercitum grandem ordinata. En vitam in turbine! atrificiosæ luti Compagini supremam addendi cupidus perfectionem Prometheus face è Cœlo sublata in animam viventem formavit opus. Quam senilis invalidavit languor vitam restauratura phoenix, suo studiosè digesto in nido ignitûs solis radiis totus perstrictus inflammatur, incineratur; dùmque in fumum abiisse creditur, mox melior aliâ, prior tamen ipsa, multoque vegetior exultat in tumulo, nascitur è Cinere. En vitam in igne! si fidem Genebrardo datis, generantes Cervæ tam immani premuntur dolore, ut in mortis constituerentur periculo, nisi sollicita rerum mater subveniret physis, tremendo insultu concuteret firmamentum, in tonitrua resolveret æthera, quorum boatu perterrefacta Cervi-parens illico lethali liberatur à cruciatu, ipsa quasi ex sepulchro prodit, suumque fœtum enititur incolumem. En vitam in tonitru! quod si jam à prima origine fulminum, flammaram,

ventorúmque natura ad vitam æquè inclinavit, ac mortem, erit-
ne, qui hodierna luce de pari eorum dubitat virtute? veritatem
persequimini, eandem iis, si denegatis facultatem AA. horum si-
quidem secretâ efficacîâ vincularis tenebrarum filiis clarissimus
veritatis accensus est lucifer, quo dempta gentilitatis, omnigeno-
rúmque vitiorum caligine æternæ serenitatis spicula cæca vibra-
ta sunt in pectora. Audio hîc festivos, *procul & de ultimis finibus terræ,*
resonare applausus; Audio expectata Palestinæ, Achajæ, Scy-
thiæ, Armeniæ, Asiæ, totiúsque orbis declamare encomia, di-
ctionem stabilitura: mortuæ eramus DIVINISSIME SPIRITUS!
Tuis autem à caloribus sanctioris vitæ recepimus animam; tonásti
hodie terrificis in linguis, & in viam directi sumus integritatis; lu-
ximus obscuro sub deterrimæ infidelitatis peplo, Tu vivificantem,
dum visitásti orbem, è nubibus elisísti ignem, unò cujus beneficiò
perditum veræ fidei drachma reperimus; salutifero è thesauro
Deitatis spirante apparuísti in austro, & fugato sterilitatis patre,
Aquilone in amænissima Ecclesiæ excrevimus viridaria: O auspi-
catissimam SPIRITUS Sancti flammam! O admirandam vento-
rum potentiam! tonitruum fœcunditatem, unde refecta, animata
est mundi Universitas, vitam hausit & salutem!

Lascivientis eloquentiæ libertate, quæ hucusque asseruit
Orator, nequaquam conficta credite: veritatis medulla est, quid-
quid verborum fecit Panegyris. Vix siquidem purpurati Ecclesiæ
Patres induiti sunt *virtute ex alto*, Superi! Quæ rerum mutatio? Quæ
morum venustas? Quis veram in religionem fervor? Quanta un-
dique nausea idololatriæ? Quis vestrùm hæc, cum contemplatur
animò, novam in Adamitis haud suspicit, veneratur vitam? Con-
festim, quæ impium sæculum ferream congelavit in duritiem, in-
caluère, eliquata sunt pectora, dum devotos fidelium penetra-
vit animos, penetratos dissolvit, dissolutos individua gratiarum
Comite replevit, ornavit charitate Divinissimus Amor. Vix
SPIRITU DEI, & viventes, & ambulantes suavissimam gratiæ
legem promulgârunt discipuli, ilicet, quæ in millena hæcenus
dissecabantur fragmina, in fidei congregabantur unitatem, in Cor
unum, unam in amantis animam adunabantur dissociatæ naturæ.
Dum armata gratiis Apostolorum phalanx vastos orbis universi
circuivit fines, Septennîs SPIRITUS Sancti clangebat buccinîs,
harum in omnem terram exivit sonus; jam ad solemne classicum
corruit iniquitatis hospita, concidit tenebrarum patria, ejectús-
que

que foras Princeps hujus mundi in perpetuum victricis fidei evasit ludibrium. Immenfus forem, ſi ea ſingula, quæ hodierna die depluit Cœlum, commemorarem benefacta; eo ex tempore, quo vehementi ſonitu Hieroſolymitanum concuſſum eſt Cænaculum, mox in terra aliena reſonabat Domini Canticum, in ultimis Indorum angulis Spiritu, & aqua renati Eccleſiæ matris jubilârunt filii, vixque in Judæa notus Deus, in omnes diffuſus eſt Regiones. Verbo à flammivomo hodierni SPIRITUS SANCTI in terras illapſa Judæorum everſæ ſunt Synagogæ, delubra, mentitorum Numinum contrita ſunt ſimulacra, dæmoniôque meridianô enecatô, ad unius Trinique Numinis cultum converſa eſt Adamæa progenies. Sicque reſpiravit, factus vivus, felix, fauſtus, fortunatusque evasit orbis.

Habetis hic AA. Academici, quæ de portentoso DIVINISSIMI SPIRITUS adventu pro annua ejuſdem ſolemnitate breviter dicenda duxi. Habetis in ignibus vitam, ſalutem in vento, felicitatem in tonitruis. Habetis perditam virtute SPIRITUS SANCTI ſacrilegæ gentilitatis impietatem, fractam ethnicæ ſuperſtitionis perfidiam, è faucibus Erebi ereptum Univerſum. Exulta jam reparato orbis! plaude redivivum mortalium genus! linguam, ſenſus omnes in feſtiva lætitiæ ſigna reſolve. Tu verò, DIVINISSIME SPIRITUS! eundem, quem hodie felicitate donâſti, virtutibus reſtaurâſti, communire, protegere, firmum ac incolumem conſervare, ne deſinas orbem, omnium unum eſt votum: elide conatus impios, ut ſanctior Roma Eccleſia in perpetuum floreat, immunis, ſuis de hoſtibus alma triumphet. In nos omnes tuis ſub auſpiciis congregatos lucis tuæ effunde radios, præprimis autem Sacro-Sanctam in albo tuorum ſemper habeto conſervatam Theologiam, pro cujus incremento

D I X I.

